

—
Dünya
Edebiyatı
Roman
—

Cennete

HANYA
YANAGIHARA

Değersiz Bir Hayat'ın yazarı

Hanya Yanagihara'nın ilk romanı *People in the Trees* 2013'te yayımlandı. 2015'te basılan *Değersiz Bir Hayat* ABD'de büyük ses getirdi. Kirkus Ödülü'nü aldı ve Man Booker Ödülü'ne aday gösterildi. Romanın hakları 26 ülkeye satıldı. *Cennete*, yazarın son kitabıdır.

DOĐAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Değersiz Bir Hayat

CENNETE

Orijinal adı: To Paradise

© 2022, Hanya Yanagihara

Yazan: Hanya Yanagihara

İngilizceden çeviren: Elif Sema Mutlu

Yayına hazırlayan: Kemal Küçükgedik

Türkçe yayın hakları: © 2022 DoĐan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Bu kitabın Türkçe yayın hakları Curtis Brown Group Limited aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Şubat 2023 / ISBN 978-625-6417-02-1

Sertifika no: 44919

Kapak uygulama: Taylan Polat

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

DoĐan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli – İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Cennete

Hanya Yanagihara

Çeviren: Elif Sema Mutlu

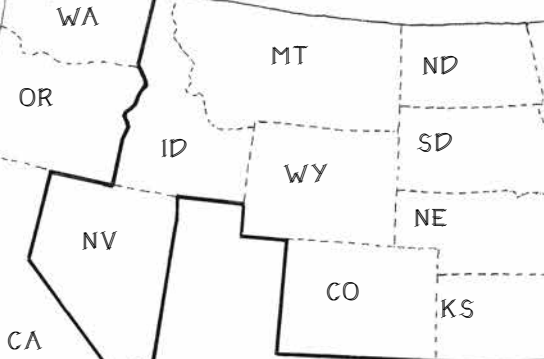

AMERİKA

AMERİKAN BİRLİĞİ

MT, ID, WY, CO, ND,
SD, NE, KS, MN, IA, MO,
WI, IL, MI, IN, MD,
OH, KY, WV, NV

BATI
BATI BİRLİĞİ
CA, WA, OR

HAWAİİ
HAWAİİ KRALLIĞI

KEŞFEDİLMEMİŞ
BÖLGELER

MEKSİKA

KİTAP 1

1893

KANADA

KUZEY
MAİNE
CUMHURİYETİ
ME

OZGUR
EYALETLER

PA, NJ, NY, NH, MA,
VI, RI, DE, CT

KOLONİLER

BİRLEŞİK KOLONİLER
GA, SC, VA, NC, TN, LA,
MS, AL, TX, AR, FL

KĪTAP 2

1993

HAWAII
ADALARI

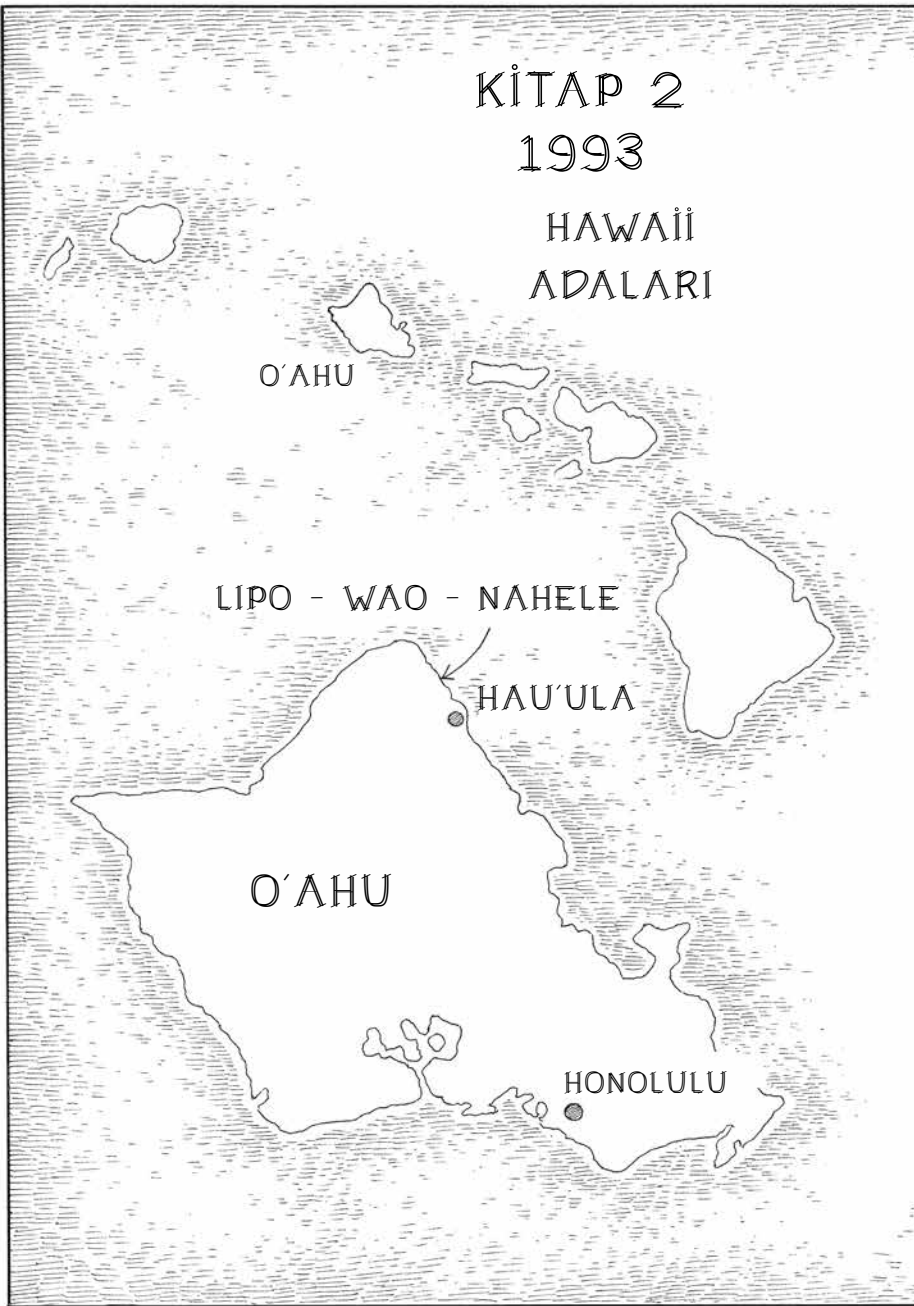
O'AHU

LIPO - WAO - NAHELE

HAU'ULA

O'AHU

HONOLULU

KİTAP 3
2093

HUDSON NEHRI

BÖLGE
12

BÖLGE
11

BÖLGE
13

BÖLGE
10

ÇİFTLİK

BÖLGE
14

BÖLGE
15
ROCKEFELLER
ÜNİVERSİTESİ

ROOSEVELT
ADASI

13 WASHINGTON
MEYDANI KUZEY

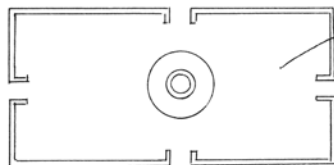
BÖLGE
9

BÖLGE
16

DOĞU NEHRI

BÖLGE
8

BÖLGE
17

WASHINGTON
MEYDANI

BÖLGE
8

BÖLGE
17

7

19

21

20

19

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal ürünüdür ya da imgesel olarak kullanılmıştır. Hayatta olan ya da olmayan gerçek kişilerle, olaylarla veya mekânlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Zor zamanlarımda bana destek olan
Daniel Roseberry
ve desteęini hiç esirgemeyen
Jared Hohlt'a

İçindekiler

Kitap I / Washington Meydanı	17
I.....	19
II.....	28
III.....	39
IV.....	51
V.....	66
VI.....	85
VII.....	101
VIII.....	113
IX.....	119
X.....	127
XI.....	132
XII.....	143
XIII.....	160
XIV.....	174
XV.....	183
XVI.....	191
XVII.....	195
XVIII.....	210
XIX.....	225
Kitap II / Lipo–Wao–Nahele.....	241
Kısım I.....	243
Kısım II.....	342
Kısım I / Sonbahar 2093.....	473

Kısım II / Sonbahar, elli yıl öncesi.....	509
Kısım III / Kış 2094	556
Kısım IV / Kış, kırk yıl öncesi	606
Kısım V / İlkbahar 2094	660
Kısım VI / İlkbahar, otuz yıl öncesi	702
Kısım VII / Yaz 2094.....	757
Kısım VIII / Yaz, yirmi yıl öncesi	798
Kısım IX / Sonbahar 2094	868
Kısım X / 16 Eylül 2088.....	898
Teşekkürler.....	901

Kitap I

Washington Meydanı

Akşam yemeklerinden önce parkın etrafında yürüyüş yapmayı alışkanlık haline getirmişti: Kimi akşamlar dilediğinde yavaş, kimi akşamlar tempolu bir şekilde on tur atar, ardından evin merdivenlerini tırmanır, odasına çıkar, ellerini yıkayıp kravatını düzelttikten sonra yeniden iner, yemek masasına geçerdi. Ne var ki bugün, tam da çıkmak üzereyken, eldivenlerini kendisine uzatan ufak tefek hizmetçi, “Bay Bingham, erkek ve kız kardeşinizin bu akşam yemeğe geleceğini size hatırlatmamı söyledi” demişti. Unutmuş gibi bir tavırla, “Aaa evet, hatırlattığın için teşekkürler Jane” diye cevap vermiş, kadın da belli belirsiz eğilip onu selamlayarak kapıyı ardından kapatmıştı.

Akşamı kendisine ayırabilecek olsaydı şayet, çok daha hızlı adımlarla yürürdü, ne var ki şimdi tam tersine özellikle ağırdan alıyor, buz gibi havada sakın adımlarla yürürken, çizmelerinin topuklarının kaldırım taşlarına vurduğunda çıkarttığı sesi dinlemekten kendini alamıyordu. Gün neredeyse sona ermişti ve gökyüzü, uzaklarda, okulda olduğu zamanlarda, her şeyin kendini siyaha teslim ettiği ve ağaç dallarının gözünün önünde karanlığa karışıp yitişini (ve her şeyin kendini siyaha teslim edişini) izlediği o anları yüreğinde bir sızıyla hatırlamadan göremediği, o yoğun mürekkep moruna boyanmıştı yine.

Belli ki kış bir süre sonra kapılarına dayanacaktı ve üzerine sadece ince paltosunu geçirmişti, kollarını göğsüne siper edip paltosunun yakalarını kaldırmış bir halde yürümeye devam ediyordu yine de. Çanlar beşi çalmış ama o kafasını göğsüne gömmüş, yü-

rümeye devam ediyordu. Ancak beşinci turunu bitirdikten sonra, derin bir iç çekerek kuzeye, eve giden patika yollardan birine sapmış, bir müddet sonra kendisini evin zarif taş basamaklarının önünde bulmuş, daha en üst basamağa varmadan kapı ardına kadar açılmış ve evin kâhyası şapkasını elinden almak üzere hamle yapmıştı.

“Kabul salonundalar, Bay David.”

“Teşekkürler, Adams.”

Kabul salonunun kapısının önünde durmuş, ellerini defalarca saçlarında gezdirmişti, –özellikle gerginken yaptığı bir alışkanlıktı bu– tıpkı bir şeyler okur ya da çizerken perçemini tekrar tekrar çekiştirmesi veya satranç tahtasının başında düşünür ya da sırasını beklerken işaretparmağını burnunun altına hafifçe sürmesi, ya da görev icabı bir yerlerde boy göstermesi gerektiğinde, gerginlikle yaptığı gibi. Tekrardan derin bir iç geçirmiş, özgüvenin esamesinin bile kendisinde olmadığını bilerek ama buna rağmen öyleymiş gibi bir tavır takınarak kapıların ikisini de aynı anda açmıştı. İçerdekiler hep birlikte kafalarını kaldırıp şöyle bir bakmışlardı ona, yüzlerinde ne bir memnuniyet ne de bir şaşkınlık ifadesi vardı. Bir iskemle, bir saat, kanepenin sırtına gelişigüzel bırakılmış bir eşarp gibi, gözün o kadar çok algıladığı bir şeydi ki, bakışlar üzerinden kayıp gidiyordu. Önceden çiziktirilmiş ve perde kalkmadan önce sahneye iliştirilmiş bir dekor gibi. Varlığı o denli sıradan bir şeydi onlar için.

Daha ağzını açıp tek kelime etmeye fırsat olmamıştı ki, “Geciktin yine” dedi John. Yumuşak bir ses tonuyla söylemişti bunu, öyle azarlar bir havası da yoktu, gerçi John’un ne zaman ne yapacağı pek kestirilemezdi ya!

Erkek kardeşinin söylediklerini duymazdan gelerek, “John” dedi, onun ve kocası Peter’ın ellerini sıkarken. “Eden” diyerek ilk önce kız kardeşini, ardından da onun karısını sağ yanaklarından öptü. “Büyükbaba nerede?”

“Mahzende.”

“Haa.”

Bir müddet orada öyle sessizce durdular. David üçünün, Bingham kardeşlerin, bir araya geldiklerinde –yanlarında büyükbabaları olmasa– birbirlerine söyleyecek bir şey bulamadıklarında, daha doğrusu neyi nasıl söyleyeceklerini kestiremediklerinde sık sık hissettiği, eskilerde kalmış o utanma duygusunu hissetti bir anlığına. Sanki onları birbirlerine görünür kılan tek şey, aralarındaki kan bağı ya da ortak geçmişleri değil de bizzat büyükbabalarıydı.

“Yoğun bir gün mü?” diye sordu John. David bakışlarını hızlıca ona çevirmiş ama John başını çoktan eğmiş, piposuyla meşgul olduğundan soruyu ne amaçla sorduğunu kestirememişti. Tereddüde düştüğünde, John’un tam olarak neyi kastettiğini genellikle Peter’in yüzüne bakarak anlardı. Peter az konuşurdu ama ne demek istediği yüz ifadelerinden anlaşılırdı. David bu ikisinin tek bir iletişim birimi olarak işlev gördüğünü düşünürdü çoğu zaman: Peter, John’un söylediklerini gözleri ve çenesiyle açıklığa kavuştururken, John da Peter’in yüzünde gezinip duran o hoşnutsuz, çatık kaşlı ifadeyi ve yapmacık tebessümleri sözcüklere dökerdi. Ne var ki bu sefer Peter’in yüzünde –John’un sesi kadar boş– bir ifade vardı, dolayısıyla kendisine ondan da bir fayda yoktu. Sorunun sanki dolambaçlı bir anlamı yokmuşçasına cevap vermek durumunda kalmıştı David ve belki gerçekten de öyleydi.

“Pek değil” dedi, verdiği cevabın doğruluğu –aşıkârlığı, inkâr edilemezliği– o denli su götürmez ve yalındı ki odaya sanki bir kez daha sessizlik çökmüş, hatta John bile böyle bir soru sorduğu için utanmıştı. Ardından David arada bir yaptığı şeyi yapmaya koyulmuştu, ki bu daha da beterdı, kendini anlatmak, günlerini nasıl geçirdiğini kelimelere dökmek ve şekle sokmaya çalışmaktı. “Okuyordum...” Ama neyse ki daha fazla küçük düşmekten kurtulmuştu. Büyükbabaları, üzeri kahverengimsi gri bir toz

tabakasıyla kaplı koyu renk bir şarap şişesini havaya kaldırmış vaziyette odanın kapısında belirmiş, zaferini duyuruyordu – nihayet onu bulmuştu! Hatta odadakilerin yanına varmadan önce, Adams’a hazırlığa gerek olmadığını, şişeyi hemen karafa boşaltmasını, şarabı yemekte içeceklerini söylemişti. “Şuna bakın, bir zamanlar bu lanet şişenin yerini bulmak için ne uğraşmıştım, ortaya çıkan bir güzellik daha” diyerek David’e gülümsedi. Ardından yüzünü içerdekilere çevirmiş, böylelikle onları da tebesümüne dahil ederek kendisinin peşi sıra yemek masasına geçmeleri davetinde bulunmuştu. İçeridekilerin hareketlenmesiyle, artık bir rutin haline gelmiş olan pazar yemeklerinden birini daha yemek üzere pırl pırl parlayan maun masada altısı birden her zamanki yerlerini almışlardı. Masanın baş köşesinde büyükbaba ve sağında David, onun sağında Eliza, büyükbabanın solunda John, onun solunda Peter ve masanın öteki ucunda Eden. Herkesin yerini almasıyla birlikte masadan bir mırıltı yükselir olmuş, incir çekirdeğini doldurmayacak konulardan sohbe koyulmuşlardı: Bankalarla ilgili haberler, Eden’ın araştırmalarına dair haberler, çocuklarla ilgili haberler, Peter ve Eliza’nın aileleriyle ilgili haberler. Dışarıdaki dünyada fırtınalar kopuyor, alevler yükseliyordu, –Almanlar Afrika’nın daha da derinine ilerliyor, Fransızlar Hindic’in’i yakıp yıkarak ilerlemeye devam ediyor ve daha da yakınlarında, Koloniler’de dehşet verici olaylar oluyordu: Kurşuna dizmeler, idamlar, dayaklar, toplu katliamlar, hayal dahi edilmesi korkunç olan ama bir o kadar da yanı başlarında yaşanan olaylar– ne var ki bunların hiçbirinin, özellikle de burunlarının dibinde olup bitenlerin, her türlü zorluğun arkada bırakıldığı, büyükbabanın sükûnet dolu sofralarını gölgelendirmesine izin verilmiyordu. Sofradaki dilbalığı buğulaması bile o denli ustalıklı yapılıyordu ki size uzatılan kaşıkla tabağınıza koymanız yetiyor, kılçıklar sofranın nazik dokunuşlarına boyun eğiyordu. Ama yine de dışarıdaki meselelerin davetsizce içeriye gir-

mesine engel olmak giderek daha da zorlaşıyordu. Öyle ki, David tatlı faslına –süt köpüğü kıvamında çırpılmış zencefil şarabı sillabubuna¹– geçildiğinde, Koloniler’de keşfedilip çıkartıldıktan sonra Özgür Eyaletler’e getirilen ve Aşçı’nın bir servet ödeyerek aldırıldığı o nadide zencefil kökünü, tıpkı kendisi gibi diğerlerinin de akıllarından geçirip geçirmediğini merak ederdi. Toprağın bağrını kazıp hasat etmeye ilk kimler mecbur edilmişti? İlk kimlerin ellerinden kopartılıp alınmıştı tüm bunlar?

Yemeğin ardından kabul salonunda tekrar bir araya geldiklerinde Matthew kahve ve çay servisini yaptı. Büyükbaba koltuğunda biraz kaykılmıştı ki Eliza birdenbire ayağa fırladı ve “Peter, geçen hafta sana bahsettiğim şu olağanüstü deniz kuşlarının resmedildiği kitaptan bir resmi sana ne zamandır göstermeye niyetleniyordum, olur da bu akşam da unutturum diye aklımın bir köşesine yazmıştım; Büyükbaba Bingham, müsaadenizi isteyebilir miyim?” diye sordu. Büyükbaba başını sallayıp “Elbette evlat” dedi. Bunun üzerine Peter da ayağa kalktı ve ikili kol kola odadan çıktı. Eden, etrafındaki her şeye bu denli güzelce uyum sağlayan, Binghamların kendi başlarına kalmak istedikleri ânu önceden sezinleyebilen ve nezaketle ortadan kaybolmayı bilen bir karısı olduğu için gururla bakıyordu. Eliza kızıl saçlı ve etine dolgun bir kadındı, odanın içinde yürürken masa lambalarının kenarlarını süsleyen minik cam aksesuarlar titreyip şingirdemişti ama diğer yandan da narin ve atikti. Odadakilerin hepsinin, yol yordam bilmesinden dolayı ona minnettar olma fırsatı olmuştu.

Büyükbabanın ona yılın başında, ocak ayında, günü geldiğince yapacaklarını söylediği o konuşmanın vakti gelmişti demek. Ne var ki her ay beklemişlerdi, her ay ve her aile yemeğinden

1. Cornish mutfağına ait bir tarif olan syllabub (sillabub), tatlı krema veya sütün şarap veya elma birası gibi bir asitle kesilmesiyle yapılan, genellikle şeker ve baharatlar kullanılarak tatlandırılan eski bir İngiliz tatlısıdır. 16. yüzyıldan 19. yüzyıla kadar popülerliğini sürdüren bu tarif, hazırlanan karışımın kreması bir yapıya ulaşıncaya kadar çırpılmasıyla elde edilir. (ç.n.)

sonra, –Birinci Bağımsızlık Günü gelip çatmış, ardından Paskalya gelmiş, mayısın ilk günü olmuş, büyükbabanın doğum günü gelip çatmış, ailecek bir araya geldikleri özel günler de geçip gitmiş– hepsinin sonrasında konuşmanın yapılmasını beklemiş, beklemiş ama yapmamışlardı. Ve işte, ekimin ikinci pazarı olmuş, o gün gelip çatmıştı; nihayetinde meseleyi masaya yatıracaklardı. Ötekiler de mevzuyu hemen anlamışlardı; üzerinde oturduğu koltuğuna daha da fazla yaslanıp çatırdatan büyükbaba hariç, hepsi birer ikişer sofraya geçmeye, ısırıp bıraktıkları kurabiyelerin durduğu fincan tabaklarının ve yarısı içilmiş çay fincanlarının başına dönmeye, üst üste attıkları bacaklarını toparlayıp sırtlarını dikleştirmeye koyulmuşlardı.

“Üçünüzü de dürüstlük ve adalet doğrultusunda yetiştirmeye her zaman önem vermişimdir” diye lafa girdi her zamanki suskunluğunun ardından. “Başka büyükbabaların, ister öyle takdir ettikleri için ya da sonrasında kaçınılmaz olarak gelen tartışmalara ve kırgınlıklara katlanmamak için torunlarıyla böyle bir konuşma yapmayacaklarının farkındayım. Kaldı ki bu tür tartışmalar, kendisi hayata veda edip de artık hiçbir şeye müdahil olmak durumunda kalmadığında pekâlâ yapılabilecekken, neden bunlara katlansın ki zaten? Ama ben üçünüz için de öyle bir büyükbaba değilim, hiçbir zaman da olmadım, dolayısıyla sizlerle açık açık konuşmanın en iyisi olduğunu düşünüyorum. Unutmayın.” Tam da o noktada konuşmayı bırakıp keskin bakışlarını her birinin yüzünde sırayla gezdirdikten sonra devam etti. “Elbette bu, şu anda birtakım kırgınlıklara katlanmak gibi bir niyetim olduğu anlamına gelmiyor:

Birazdan size açıklayacaklarımın kafamda henüz oturmamış olduğu fikrine kapılmayasınız; söyleyeceklerim konuya giriş yapmak için değil, aksine son noktayı koymak için. Sizlere bunu bizzat ben açıklayacağım ki hiçbir yanlış anlaşılma veya yoruma yer kalmasin – bunu, her biriniz baştan ayağa siyahlar içinde, Frances

Holson'ın ofisinde bir kâğıt parçasından değil, bizzat benden duyuyor, kendi kulaklarınızla işitiyorsunuz.

Mal varlığımı üçünüz arasında eşit olarak bölüştürme niyetinde olduğumu duymak sizi şaşırtmamalı. Hepinizin ebeveynlerinizden kalan birtakım varlıklarınız var elbette ama ben her birinize kendi servetimin bir kısmını ayırdım, sizlerin veya çocuklarınızın ayrı ayrı keyif alacağını düşündüğüm şeyler. Bunların hangileri olduğunu ben aranızdan ayrıldıktan sonra öğreneceksiniz. İleride dünyaya gelmesi muhtemel çocuklarınız için de bir miktar para ayrılmış durumda. Halihazırda sahip olduğunuz çocuklarınız için de vakıflar kurdum: Eden, Wolf ve Rosemary için birer tane var; John aynı şekilde, Timothy için de ayrı bir tane var. David, eşit bir tutar da muhtemel vârislerin için ayrılmış durumda.

Bingham Brothers, yönetim kurulunun kontrolünü elinde bulundurmaya devam edecek, şirketin hisseleri üçünüz arasında eşit olarak pay edilecek. Her birinizin yönetim kurulunda bir koltuğu olacak. Hisselerinizi elden çıkartmaya karar verecek olursanız, cezai şartları hayli ağır olacak. Hisseleri evvela kardeşlerinize iskontolu fiyattan satın alma fırsatı sunmanız, ardından da satışın yönetim kurulunun geri kalanı tarafından onaylanması şart. Tüm bunları sizlerle önceden tek tek konuşmuştum. Hiçbirinin şaşırtıcı olmaması gerekir.”

Ardından koltuğunda yeniden kıpırdandı, kardeşler de aynıını yaptılar, zira asıl bilmecenin bir sonraki açıklama olduğunun farkındaydılar. Dahası, büyükbabaları her ne karar vermiş olursa olsun, bunun içlerinden herhangi ikisini mutsuz edeceğinin, büyükbabalarının da bunun farkında olduğunun farkındaydılar. Asıl mesele bu ikilinin hangisi olduğuydu.

“Eden,” diye başladı açıklamaya, “Kurbağa Gölü Yolu ve Beşinci Cadde'deki daire sende kalacak. John, sende de Larkspur'deki konak ile Newport'taki ev.”

Değersiz Bir Hayat'ın ödüllü ve çoksatan yazarından...

Cennete duygusal bir dehanın ürünü. Bizi insan yapan aşkı, utancı, muhtaçlığı ve yalnızlığı irdeleyen bir sanat eseri.

1893 yılında, alternatif bir Amerika gerçekliğinde, New York şehri herkesin istediği gibi yaşayabildiği ve görünürde istediğini sevebildiği Özgür Eyaletler'in bir parçasıdır. Saygın bir ailenin genç evladı, münasip taliplisi ile parasız ama çekici bir müzik öğretmeni arasında kalır. 1993 yılında, AIDS salgınının zirvesinde Hawaiiili bir genç, babasının yaşadığı kaderi en yakınlarından bile gizler. 2093 yılında, totaliter bir rejimin distopik dünyasında, önemli bir doktorun torunu büyükbabasının ölümüyle ve kocasının ortadan kaybolmasıyla baş etmeye çalışır.

Birbirlerine bağlı bu üç bölüm bir senfoni oluştururken Hanya Yanagihara insanın arzuladığı ama hayal bile edemediği bir cennet için sahip olduğu her şeyden nasıl vazgeçebileceğini keşfediyor.

"*Cennete*'yi okurken çağımıza, endişelerini ve takıntılarını temsil edecek bir roman okuduğunuzu anlıyorsunuz. Bir şaheseri değerlendirmek zordur ama *Cennete* kesinlikle bir şaheser."

The Observer

"*Cennete*, en üst düzeyde bir roman. Yanagihara zarafetle yazıyor, duygularımızı harekete geçiriyor ve kurgunun çarklarını çevirirken sayfadan fırlayan karakterler yaratıyor."

USA Today

"Olağanüstü. Beklentileri her defasında aşmayı başaran bir yazar hünerlerini sergiliyor."

The Washington Post

Çeviren: Elif Sema Mutlu

Dağın
Kitap